

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a dr. Strassburger Gyula ügyvéd (3527 Miskolc, Bajcsy-Zs. u. 1. I/9.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a Zagyva Ügyvédi Iroda (3525 Miskolc, Mártírok u. 2. III/1. ügyintéző: dr. Zagyva Norbert ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. szeptember 22. napján meghozott 6.G.40.382/2007/45. számú ítélete ellen az alperes által 48. sorszám alatt benyújtott fellebbezése és a felperesnek a másodfokú eljárásban 4. sorszámon előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 45. sorszámon meghozott ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 10 062 014 Ft tőkét és annak a 2004. augusztus 11. napjától a kifizetés napjáig járó a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét és „az alperes beszámítási kifogását” elutasította, valamint úgy rendelkezett, hogy a felek a perben felmerült költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezési eljárásban is irányadó tényállás szerint a peres felek által 2003. december 15-én megkötött építési szerződésben az alperes megrendelésére a felperes vállalta az alperes hrsz-ú ingatlanán megépítendő **létesítmény** építési és szerelési munkáinak az átadott tervdokumentáció szerinti kivitelezését az elkészített költségvetés szerinti műszaki tartalommal, első osztályú minőségben, 96 997 919 Ft bruttó átalányárért. A szerződés szerint a munkaterület átadásának időpontja 2004. január 6. napja, a teljesítési határidő pedig az energiának és víznek a munkaterületen való biztosításától (amely egyébként a munkaterület átadásától számított 10 napon belül az alperes szerződéses kötelezettsége volt) számított 180 napban volt meghatározva. A felek vállalkozási szerződése a felperesi késedelmes teljesítés esetére a nettó vállalkozói díj maximum 10 %-áig terjedő, napi 30 000 Ft kötbérfizetési kötelezettségre vonatkozó kikötést is tartalmazott.

Az alperes a 2004. június 21-i nyilatkozatával a szerződéstől elállt, mert - álláspontja szerint - a felperes az általa átadott ütemtervhez képest 63 nap késedelembe volt, emiatt a társvállalkozók nem tudtak határidőben felvonulni, a szerződés szerinti munkavégzés

ellenőrzéséhez a helyszínen építési napló nem állt rendelkezésre és az nem is volt megbízható, mivel visszatűzmozott bejegyzéseket is tartalmazott. Az alperes mindemellett hivatkozott arra is, hogy a vállalkozó a beépített anyagok bizonylatait többszöri felszólítása ellenére nem bocsátotta a rendelkezésre, továbbá olyan munkákat is leszámolt, amelyeket ténylegesen még nem végzett el, valamint nem teljesítette megfelelően az együttműködési kötelezettségét sem.

A felperes a 2004. június 28-án keltezett válaszlevelében közölte az alperessel, hogy az elállását nem fogadja el, és az abban felhozott indokokat vitatja.

A felek között 2004. július 19-21. között átadás-átvételi eljárás lefolytatására került sor, amelyet követően a felperes az építkezésről levonult és az építési területet az alperesnek átadta.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által elvégzett munkák értéke 36 669 300 Ft, az elvégzett pótmunkák értéke pedig 4 087 834 Ft-ot tett ki, amelyek együttes 40 756 834 Ft értéke alapján a vállalkozási szerződés teljesítése mintegy

60%-os mértékűnek minősült. A téliesítést és daruzást a felperes végezte el, amelyek le nem számlázott költsége 1 120 313 Ft volt. Az elvégzett munkák ellenértékéből az alperes 10 494 210 Ft-ot nem egyenlített ki, a per során 2005. november 17-én azonban a jóteljesítési garanciára visszatartott 742 509 Ft-ot megfizette a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek az ütemtervben meghatározott, 2004. január 6. napjától számított teljesítési határidőt (2004. július 4.) a pótmunkák megrendelésére és az időjárásra tekintettel 15 nappal meghosszabbították 2004. július 19. napjáig. A felperes terhére eső késedelmes napok számát az elsőfokú bíróság 27 napban állapította meg. Rögzítette azt is, hogy az **Hatóság** mint elsőfokú hatóság 2004. augusztus 9-i határozatával az alperesi létesítmény ivóvíz ellátásának és szennyvízelvezetésének kivitelezési munkálataira vízjogi létesítési engedélyt és a ...i Önkormányzat javára vízelvezetési szolgalmat alapított, a vízjogi üzemeltetési engedély kiadására pedig 2004. december 20. napján került sor.

A felperes a módosított kereseti kérelmében 19 141 687 Ft tőke, annak kamatai és a perköltsége megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a per során történt teljesítést is figyelembe véve az alperes még 9 751 701 Ft összegű hátralékos vállalkozói díjjal és pótmunka díjjal tartozik részére. A téliesítés és daruzási költség 1 120 313 Ft összegű ellenértékére is igényt tartott, valamint az alperes jogellenes felmondását állítva 8 269 673 Ft elmaradt hasznót is érvényesített.

Álláspontja szerint „az alperes részéről jogellenes érdekmúlás nem keletkezett”, mert az építkezés olyan mértékű késedelemben nem volt, amelyre az alperes hivatkozott. Mindemellett állította azt is, hogy „többleterő bevonások igénybevételével” az eredeti teljesítési határidő tartható lett volna. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a vízjogi létesítési- és üzemeltetési engedélyt is csak 2004 őszén kapta meg az alperes.

Az alperes elismerte a felperes kereseti kérelmét a hátralékos vállalkozói díjak, illetve a téliesítés és daruzás költségei tekintetében. Az elmaradt haszon megfizetésére irányuló kereseti kérelmet azonban elutasítani kérte. Beszámítási kifogást terjesztett azonban elő az általa elismert követeléssel szemben és 6 840 000 Ft és annak kamatai beszámítását kérte a tartozásába. Arra hivatkozott, hogy 72 nap késedelemmel számolva a felperessel szemben 2 160 000 Ft kötbérkövetelése, valamint - a késedelem miatt - 4 680 000 Ft

elmaradt haszon jellegű követelése keletkezett, amely követeléseit érvényesíteni kívánta a felperessel szemben.

Álláspontja szerint a felperes az általa készített és a részéről is jóváhagyott ütemtervben meghatározott részhatáridőkhöz képest késedelembe volt, ezért érvényesítette vele szemben a késedelmi kötbért. Amennyiben pedig a felperes határidőben teljesített volna és a tervezett időben megvalósulhatott volna a létesítmény átadása - állítása szerint - a beszámítási kifogásában meghatározott mértékű haszonra tehetett volna szert.

Az elsőfokú bíróság az alapeljárásban meghozott ítéletében a felperes tőkekövetelése tekintetében az alperest a kereset szerint marasztalta. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla azonban a .../8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozatára utasította.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett alperesi fellebbezése alapos volt annyiban, hogy a rendelkezésre álló peradatok alapján tényállásként helyesen azt lehetett megállapítani, hogy az alperes 2004. január 6. napjától teljesítette a felek szerződésében vállalt azt a kötelezettségét, hogy a kivitelezéshez az energiát és a vizet a munkaterületen biztosítja. A kivitelezés kezdő időpontja tehát ettől az időponttól számítandó és - mivel a felek a pótmunkák megrendelésére és az időjárásra tekintettel 15 nappal meghosszabbították a teljesítési határidőt - a teljesítési határidő helyesen 2004. július 19. napja lett volna. Az ítéltábla megállapította továbbá azt is, hogy a felek által kölcsönösen elfogadott kivitelezési ütemtervhez képest az alperes elállásának bejelentésekor egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes a munkavégzéssel olyan lemaradásban volt, amelynek mértéke veszélyeztette a módosított kivitelezési határidő betarthatóságát, ezért az alperes jogszerűen állt el a vállalkozási szerződéstől. Ennek következtében pedig a felek vállalkozási szerződése megszűnt és az alperes a felperes részéről nyújtott szolgáltatás még meg nem térített értékén túl a felperes javára további fizetésre nem kötelezhető. Az ítéltábla megállapította ugyanakkor azt is, hogy a felperes köteles megtéríteni az alperesnek a szerződésszegésével okozati összefüggésben keletkezett kárát, amelyet illetően a felperes a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint mentheti ki magát. Arra tekintettel pedig, hogy az elsőfokú bíróság a felperes a késedelembeesésének okait nem vizsgálta, arra bizonyítást nem folytatott le, az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében előírta az elsőfokú bíróság számára, hogy a megismételt eljárásban az alperes kártérítési és kötbér iránti követeléseit érdemben vizsgálja és bírálja el. Ennek során vegye figyelembe, hogy a felperes tudja-e bizonyítani, hogy úgy járt el, ahogy az, az adott helyzetben általában elvárható volt, illetve a szerződés teljesítése során bekövetkeztek-e a teljesítési határidőre kihatással bíró, olyan akadályozó tényezők, amelyekkel a szerződés megkötésekor a felperes vállalkozóként nem számolhatott.

Az ítéltábla által előírt szempontok szerint lefolytatott eljárást követően meghozott újabb ítéletében az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperest az elvégzett munkáinak, illetve egyéb szolgáltatásának díjaként összesen 10 872 014 Ft illeti meg. A beszerzett és aggálytalannak tartott szakértői vélemény alapján ugyanakkor a felperest a neki felróható 27 nap késedelemre számítva az alperessel szemben 810 000 Ft kötbér terheli. Az alperes további (elmaradt haszonra vonatkozó) beszámítási igényét azonban az elsőfokú bíróság elutasította, annak megállapításával, hogy az alperes annak bekövetkezését nem igazolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ismét az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat (részben történő) megváltoztatását és a marasztalás tőkeösszegének 9 252 014 Ft-ra történő leszállítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a marasztalási összeg megállapításakor a 810 000 Ft kötbért tévesen nem vette figyelembe, azt tehát nem vonta le a felperesnek járó vállalkozói díjból. Emiatt az ítélet rendelkező része és az indokolása között - állítása szerint - ellentét mutatkozik. (Előadta egyébként, hogy a fellebbezésével nem támadott tőkeösszeget és annak kamatait 2009. október 7. napján már meg is fizette a felperes részére.)

A felperes a csatlakozó fellebbezésében ugyancsak a sérelmezett határozat (részben történő) megváltoztatását és az elsőfokú bíróság által megítélt összegben túl számára további 8 269 673 Ft elmaradt haszon, valamint annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állítása szerint az alperes felmondása jogellenes volt (érdekmúlás ugyanis nem következett be), ezért az alperes tartozik számára kártérítésként megfizetni az elmaradt hasznát is. Állította, hogy a Debreceni Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésének meghozatala után jelentős újabb tények váltak ismertté, így az is, hogy az **Hatóság** a vízjogi kivitelezési engedélyt, illetve a vízjogi üzemeltetési engedélyt csak a vállalkozási szerződésük teljesítési határidejének leteltét követő időpontban adta meg. Amikor tehát az alperes a szerződésüktől elállt, a használatbavételhez szükséges külső közművek kivitelezése még el sem kezdődött, ezért az alperesnél érdekmulás sem következhetett be. Továbbra is hangsúlyozta, hogy számára a víz biztosítása csak 2004. február 16-án történt meg, amely időponttól számított 180 nap csak 2004. augusztus 13-án telt volna le. Ez a határidő azonban meghosszabbodott (volna) a neki nem róható késedelmes napok számával (36 nap), ezért a meghosszabbított teljesítési határidő csak 2004. szeptember 19-én járt volna le. Mindezeket figyelembe véve - álláspontja szerint - helyesen az állapítható meg a rendelkezésre álló peradatok alapján, hogy a felperes nem volt késedelembe a kivitelezés során, ezért az alperes elállása jogellenes volt, tehát a kötbérigénye is megalapozatlan, ugyanakkor helytállni tartozik az alperes az elmaradt hasznából eredő kárának megtérítéseért is, a még meg nem térített vállalkozói díjon és költségeken túl.

A peres felek a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéltábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes fellebbezése is és a felperes csatlakozó fellebbezése is alaptalan.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a beszámítási kifogást a 810 000 Ft kötbérigényt meghaladóan elutasító rendelkezése ellen. Ezért az ítéletnek ez a része a Pp. 228. § (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak szerint.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a tényállást a felperes keresetének, illetve az alperes kötbér és kártérítés iránti beszámítási igényeinek elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően teljes körűen feltárta, a hatályon kívül helyező végzésben foglalt utasításokat maradéktalanul betartotta.

Az ítélet tábla minden tekintetben helytállóan találta az elsőfokú bíróságnak a helyesen megállapított tényállás alapján levont jogi következtetéseit is, és azok indokaival is mindenben egyetértett.

Az alperes fellebbezésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásával (5. oldal 6. bekezdése) ellentétben a marasztalási összegből nem vonta le az általa a felperes terhére megállapított 810 000 Ft kötbér összegét, ezért a marasztalási összeget tévesen határozta meg.

Az alperes állításával szemben azonban az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság levonta a 27 nap késedelemre járó kötbér összegét az alperes marasztalásának összegéből, ekként alakult ki a 10 062 014 Ft-ban meghatározott összeg, bár ez az ítélet indokolásának számszaki levezetéséből valóban nem tükröződik. A felperest megillető, a pótmunkák díjával együtt számított vállalkozói díj ugyanis - csökkentve a garanciális visszatartás letelte után kifizetett 742 509 Ft összeggel - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint 9 751 701 Ft volt (ez volt egyébként a felperes módosított rész-kereseti követelése is), amelyhez hozzá kellett számítani a téliesítés és daruzás költségeiként 1 120 313 Ft-ot, amelyek együttesen 10 872 014 Ft-ot tettek ki. Az elsőfokú bíróság ebből az összegből vonta le a

810 000 Ft-ot, amelynek eredményeként kötelezte az alperest az ítélet rendelkező részében meghatározott 10 062 014 Ft összegű tőketartozás megfizetésére. Az ítélet tábla tehát az alperes fellebbezését alaptalannak találta, mert az elsőfokú bíróság a 810 000 Ft kötbért a javára beszámítási kifogásként elszámolta.

Az ítélet tábla nem találta alaposnak a felperesnek az alperes kötbérigénye megalapozatlanságára vonatkozó állítását, illetőleg fellebbezési ellenkérelmét sem. A Sz. Zs. igazságügyi szakértő által kiegészített szakértői vélemény ugyanis nem szenvedett a Pp. 182. § (3) bekezdésében meghatározott egyik hibában sem, ugyanakkor figyelembe vett minden olyan körülményt, amely a kivitelezési határidőt a felperesnek fel nem róhatóan hosszabbította meg és a felperesnek felróható késedelmes napok számát ekként állapította meg. Az ezzel összefüggő elsőfokú bírósági megállapításokkal ezért az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A kötbér kártérítési általány jellegéből pedig az következik, hogy a jogosultnak nem kell bizonyítania a tényleges kára összegét, a kötbérre ugyanis mindenképpen igényt tarthat. Kötbért kaphat tehát a jogosult akkor is, ha a szerződésszegéssel okozott kárának mértéke nehezen bizonyítható, vagy ha kára ténylegesen nem is merült fel. Amiatt pedig, hogy az ítélet tábla fellebbezés hiányában nem érintette az alperesnek az elmaradt haszna megtérítésére irányuló beszámítási kifogását elutasító ítéleti rendelkezést, nem volt jelentősége annak a körülménynek, hogy az alperes a vízjogi létesítési engedélyt mikor kérte és kapta meg. Ez a körülmény egyébként sem befolyásolta (befolyásolhatta) azt, hogy a felperesnek az általa vállalt szerződési határidőben és kölcsönösen elfogadott ütemterv szerint kellett volna a kötelezettségeit teljesítenie. Mivel pedig ennek a felperes késedelmesen tett eleget, ezért az alperes jogszerűen tarthatott igényt a Ptk. 246. § (1) bekezdés szerint a késedelmi kötbérre, ugyanakkor - az alperes jogszerű elállására

tekintettel - a saját elmaradt haszon jellegű kártérítési igénye az alperessel szemben nem lehetett alapos.

A felperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben ugyanakkor az ítélet tábla kiemeli az alábbiakat is:

Az ítélet tábla a per korábbi szakaszában meghozott hatályon kívül helyező végzésében - az addig az időpontig rendelkezésre álló adatok alapján - azt állapította meg, hogy az alperes elállása nem volt jogellenes és ezért a felperes az elmaradt hasznára nem tarthatott igényt.

A felperes azonban a csatlakozó fellebbezésébe arra hivatkozott, hogy a megismételt eljárás során olyan új tény merült fel, amely az ítélet tábla korábbi határozatában tett megállapítás és a levont jogi következtetés módosítását indokolja.

A Pp. 252.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezi, a hatályon kívül helyező végzésnek tartalmazni kell - egyebek mellett - a másodfokú bíróságnak az új eljárásra vonatkozó utasításait. Az elsőfokú bíróságot pedig a másodfokú bíróság megállapításai és állásfoglalásai kötik. Ez ugyan nem feltétlen kötöttség, tehát nem jelenti azt, hogy azoktól az elsőfokú bíróság semmilyen körülmények között nem térhet el, mivel a másodfokú bíróság megállapításai, következtetései, iránymutatásai csak a határozathozatalakor rendelkezésre álló peranyagra támaszkodnak. Ezért olyan esetben, amikor a további eljárás során felmerülő újabb tények és bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság által megállapított tények megdőlnék, az elsőfokú bíróságot az újabb eljárásban (az érintett körben) - értelemszerűen - már nem kötik a másodfokú bíróság megállapításai és állásfoglalásai. A másodfokú bíróságnak a bizonyítást elrendelő végzésétől pedig - amelyhez kötve van - az elsőfokú bíróság csak akkor térhet el, ha az elrendelt bizonyítás utóbb - az újabb adatokra tekintettel feleslegessé válik. (Ezt az iránymutatást adta a Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa a Bírósági Határozatok című folyóiratban 1978. évben 299. sorszámon közzétett, jelenleg is irányadó határozatában.)

Az ítélet tábla megállapítása szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az a körülmény, miszerint az alperes a perbeli **létesítmény** vízjogi kivitelezési, illetve vízjogi üzemeltetési engedélyét csak 2004. augusztusában, illetve decemberében kapta meg, befolyásolhatta a perben megállapított releváns tényállást illetve az abból levont jogi következtetéseket, mivel arra tekintettel az alperesi érdekmúlás, és abból következően az elállása jogszerű volta nem állapítható meg.

A Ptk. 395.§ (3) bekezdése szerint ugyanis a megrendelő (az alperes) elállási joga akkor állt fenn, ha már a teljesítési határidő lejártá előtt nyilvánvalóvá válhatott számára a vállalkozó (a felperes) olyan előre látható és számottevő késedelme, amely miatt a vállalkozó (a felperes) teljesítése a továbbiakban már nem állt az érdekében. A következetes bírósági gyakorlat szerint az e tárgyban kialakult jogviták elbírálásakor abból kell kiindulni, hogy nem célszerű a megrendelőket arra készíteni, hogy várják be a teljesítési határidő lejártát, és csak azután éljenek az elállási jogukkal. Az ilyen időmúlás ugyanis növelné a kárt és a szerződések fennállása akadályozhatná a megrendelőket a szükségleteik más módon való kielégítésében. Ezzel szemben a helyzet mielőbbi tisztázása

és rendezése csökkentheti a már előre is biztosra vehető szerződésszegés következményeit (A Polgári Törvénykönyv magyarázata KJK-KERSZÖV jogi és Üzleti Kiadó Kft. 2004. 1553.oldal).

Az érdekmúlás az adott esetben abban állt, hogy az alperesnek az ahhoz fűződő érdeke szűnt meg, hogy a felperes fejezze be a kivitelezést. Az alperes tehát azért állt el a szerződéstől, hogy az elmaradt munkákat más, - a kikötött határidőben teljesítő - vállalkozóval végeztethesse el. Erre tekintettel pedig nem volt (nem lehetett) ügydöntő jelentősége a felperes által felhozottak körülményeknek. Önmagában abból ugyanis, hogy az alperes akkor állt el a perbeli szerződéstől, amikor a használatbavételhez szükséges külső közművek kivitelezését még meg sem kezdték, nem következik az érdekmúlás fennállásának hiánya, mivel a felperesnek a perbeli szerződés szerinti határidőben történő teljesítési kötelezettségét az nem befolyásolta, hogy az alperes más - nem a felperesi teljesítéssel szorosan összefüggő - munkát mely időpontban végzett vagy végeztetett el. Az pedig a beszerzett szakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felperes a vállalt határidőre a munkáját nem tudta volna elvégezni. Az ítélet tábla a hatályon kívül helyező végzésében - az akkor rendelkezésre álló adatok alapján - már megállapította, hogy az alperes elállása nem volt jogellenes. Ez a megállapítás a megismételt eljárás során nem dőlt meg, továbbá a felperes csatlakozó fellebbezése sem tartalmazott olyan újabb tényekre vagy körülményekre történő hivatkozást, amelyek annak megállapítására adhattak volna alapot, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából lényeges tényeket illetően a tényállást tévesen állapította volna meg vagy abból helytelen jogi következtetést vont volna le.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiekben írt kiegészítéssel - helybenhagyta.

Sem az alperes fellebbezése, sem a felperes csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a peres felek a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeiket (lerótt illetékek, ügyvédi munkadíjak) maguk kötelesek viselni a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, értékelve azt is, hogy a felperes ugyan a másodfokú eljárásban nagyobb arányban lett pervesztes, az alperes azonban a felperes csatlakozó fellebbezésével kapcsolatban érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Debrecen, 2010. október 12.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró